

Ο κορονοϊος και όσα νιώθω για αυτό

Τρία χρόνια μετά την έξαρση του Κορωνοϊου,είμαι στην ίδια πόλη όπως τότε , γύρω μου υπάρχουν άδεια ξενοκιαστα καταστήματα και άνθρωποι άχαροι και σκυθρωποί. Η τεχνολογία σαφώς και συνεχίζει να εξελίσσεται αλλοστε πως μπορεί αυτό να σταματήσει.Είμαι στο κέντρο της πόλης και παρατηρώ τον κόσμο, η κρίση αυτή έκανε κάποιους να νιαστούν πραγματικά για την ουσία της ζωής και των πραγμάτων ,γίναν πιο αληθινοί. Από την άλλη όμως υπάρχουν και εκείνοι που μείναν χωρίς δουλειά χασαν την εμπιστοσύνη τους και την όρεξη τους και απλά περιφέρονται και κάνουν πως ζουν. τα σχολεία κάνουν μαθήματα εξ αποστάσεως και οι μαθητές δεν αναπτύσσουν τις σχέσεις που είχαμε εμείς σαν παιδιά αυτό είναι το πιο αρνητικο για μένα! Οι μικρές επιχειρήσεις έκλεισαν δεν μπορεσαν να αντέξουν.. όμως έχουμε δώσει βάση στη φύση, στη θάλασσα μας, φαίνεται να απολαμβάνουμε περισσότερο τον καθαρό αέρα γιατί κάποτε μας τον έδιναν με δόσεις. Βλέποντας τον εαυτό μου στο μέλλον νιώθω ευγνώμων που είμαι καλά εγώ και η οικογένεια μου νιώθω δυνατή και τυχερή! Σκέφτομαι να υπενθυμίζω στον εαυτό μου και τους γύρω μου πόσο σημαντικό είναι να εκτιμούμε την στιγμή! Κοιτώντας πίσω βλέπω την κάποια βοήθεια της κοινωνίας αλλά κυρίως των δικών μου ανθρώπων και του εαυτού μου. Ήθελε δύναμη και υπομονή! Σε όλα τα έθνη-κρατη θα έλεγα να δίνουν τα χρήματα τους για καλό σκοπό για την υγεία των ανθρώπων παρά στην αγορά όπλων και πυρομαχικών , όπως και να υπάρχει απόθεμα χρημάτων για έκτακτες περιπτώσεις. Στα ΜΜΕ θα έλεγα να αρκεστούν στη απλή ενημέρωση και μεταφορά ειδήσεων και όχι στο σχολιασμό και στην τρομοκρατία του λαού. Στους ευαίσθητους ανθρώπους στους μικρομεσαίους και στους μοναχικούς θα έλεγα το εξής:Μην εγκαταλείπετε έχετε πραγματικά πίστη και δύναμη, θα περάσει στο τέλος θα περάσει και θα βγούμε νικητές ,θα έχουμε βάλει ένα μεγάλο λίθο στον εαυτό μας και στην εξέλιξη του κόσμου μας.